

SPANNEND & SEXY

IN ALLE ONSCULD

THRILLER

ROSE
Karen

ROSE

Karen

In alle onschuld

De Fontein

I

Heden.

Annapolis, Maryland, vrijdag 27 mei, 17.30 uur

Hij leunde achterover in zijn stoel en wachtte geduldig terwijl een van zijn betrouwbaarste assistenten zijn kantoor binnenkwam met een felgele map in zijn hand. Hij hoopte hartstochtelijk dat Ramirez zou leveren, maar hij geloofde niet dat dat het geval zou zijn. En dat was echt heel jammer.

‘Hier is de informatie waar u om hebt gevraagd,’ zei Ramirez terwijl hij de map op het bureau legde. Hij zag er net zo ontspannen uit als anders.

Dat Ramirez hem al zo lang verraadde...

Als hij het bewijs niet met eigen ogen had gezien, zou hij het nooit hebben geloofd. Ramirez was als een zoon. Een betrouwbare zoon.

‘Ga zitten,’ zei hij op zijn normale toon. Hij wilde nog niet prijsgeven wat hij wist. Hij sloeg de map open en bladerde door de inhoud. En zuchtte. ‘Dit is onvolledig.’

Ramirez fronste zijn wenkbrauwen. ‘Dat is het niet. Ik heb de gegevens zelf verzameld. Dat is alles wat men weet over Thomas Thorne.’

‘Dat is het niet,’ zei hij, opzettelijk de woorden van zijn assistent gebruikend. ‘Ik weet dat omdat ik Patton hetzelfde onderzoek heb laten doen. Het dossier dat hij heeft samengesteld is twee keer zo dik. Wat jij me hebt gegeven is minder dan wat ik zelf op Google had kunnen vinden.’ Hij sloeg zorgvuldig de map dicht en vouwde zijn handen. ‘Wat vind je dat ik hieraan moet doen?’

Ramirez ging met zijn tong over zijn onderlip, de eerste tekenen van zijn nervositeit. ‘Doen? Waaraan?’

‘Aan jou, mijn vriend.’ Hij haalde de foto’s uit zijn la die Patton van Ramirez had genomen. Met Thorne. Aan het samenzweren. ‘Kun je dit uitleggen?’

Ramirez haalde diep adem. 'Hebt u me laten volgen?'

'Jazeker. Thorne lijkt een heleboel te weten van mijn zaken. Ik vroeg me af hoe hij aan die informatie kwam. Ik heb al mijn naaste medewerkers laten volgen – door degene die hun baan zou krijgen als ze de verrader bleken te zijn.' Hij glimlachte. 'Patton was bijzonder grondig. Hij wordt een uitstekende hoofdassistent.'

Ramirez slikte moeizaam. 'Ik heb u nooit verraden.'

'Ik geloof je niet.'

'Patton heeft die foto's gefotoshopt.'

Hij zette zijn mobiele telefoon aan en zocht in de foto's die hij daar had opgeslagen. 'Ha, hier is hij. Jij met Thorne.' Hij hield zijn mobieltje zo dat Ramirez het beeld kon zien. 'Deze heb ik zelf genomen.'

Ramirez verbleekte. Toen vermande hij zich en stak zijn kin naar voren. Aan zijn blik was af te lezen dat hij zijn lot aanvaardde. 'Mijn vrouw staat hier helemaal buiten.'

Hij haalde zijn schouders op. 'Dan is het jammer dat zij er ook aan zal moeten geloven.'

'Néé.' Ramirez sprong overeind uit zijn stoel en stak zijn handen naar hem uit alsof hij van plan was hem met blote handen te wurgen. Maar bij de aanblik van het pistool dat op zijn hoofd werd gericht stopte hij abrupt en verstijfde moeizaam ademend.

'Waarom?' vroeg hij zijn assistent alleen maar terwijl hij zijn blik gevangenield. 'Waarom heb je Thorne die informatie gegeven?'

'Dat heb ik niet gedaan,' hield Ramirez vol.

'Je gaat er hoe dan ook aan, goede vriend. Ik kan er snel een einde aan maken of ik kan het lang laten duren. Ik kan hetzelfde doen voor je liefvallige vrouwtje. Snel of een langzame marteldood? Vertel me waarom.'

Ramirez sloot zijn ogen. 'U hebt mijn neef vermoord.'

Hij trok zijn wenkbrauwen op. 'Echt waar?'

'Uw mensen hebben het gedaan. Hij was zestien, nog maar een kind. Hij kwam terecht in het spervuur toen uw mensen twee jaar geleden een drive-by deden. Alleen namen ze het verkeerde huis onder vuur en het was de zoon van mijn zus die doorzeefd werd met kogels.' De ogen van Ramirez vulden zich met woede en verdriet. 'Het speelt u niet eens. Ik heb twintig jaar voor u gewerkt en het spéét u niet eens.'

‘Het spijt me nog steeds niet.’ Hij mikte wat lager op Ramirez’ buik en haalde snel achter elkaar drie keer de trekker over. De kogels sloegen vlak naast elkaar in. Ramirez zakte kreunend op de vloer.

Hij ging staan en gluurde over zijn bureau naar de man die lag te kronkelen op zijn hardhouten vloer. Ramirez keek op, de woede en het verdriet in zijn blik kregen nu gezelschap van geschokt besef, intense pijn en een allesverterende haat. ‘U zei dat het snel zou zijn,’ hijgde hij. ‘U lóóg.’

‘Net als jij.’

‘Nee, nee,’ kreunde Ramirez. ‘Ik heb de waarheid verteld. Ik heb u verteld waarom ik Thorne die informatie heb gegeven.’

‘Te weinig en te laat, mijn goede vriend.’ Hij spooog het laatste woord. ‘Je hebt elke dag dat je hier voor me kwam werken gelogen, elke dag dat je salaris van me opstreek, terwijl je me intussen verraadde.’

De van pijn glazig geworden ogen van Ramirez keken minachtend. ‘En het gaat allemaal om ú, hè? Mijn goede vriend?’

Daar moest hij even van met zijn ogen knipperen. ‘Maar natuurlijk. Het gaat altijd om mij.’ Hij bleef nog een volle minuut naar Ramirez staren. Hoe had hij dat verdriet kunnen missen? Die woede? Die absolute haat?

Hij ging weer in zijn stoel zitten, zich heel goed bewust van het antwoord op die vragen. Hij had het in Ramirez’ ogen gemist omdat hij het in die van hemzelf had gezien. In de spiegel. Elke klottedag weer sinds de gevangenis zijn zoon in een lijkzak bij het mortuarium had afgeleverd. Minus zijn darmen. Die waren op het zand van de luchtplaats terechtgekomen toen zijn zoon van zijn ingewanden was ontdaan, snel en vakkundig. Maar hij had geleden voor hij stierf.

Hij sloot zijn ogen toen hij werd overvallen door een golf van hernieuwde pijn die zijn borst zo stevig in zijn greep hield dat hij zich moest verzetten om niet naar adem te snakken. Zijn zoon had geleden voor hij zijn laatste adem uitblies. Hemel, wat had hij geleden.

Ramirez kwam er maar gemakkelijk van af, dacht hij kil.

Hij drukte op de knop van de intercom. ‘Jeanne, wil je Patton naar binnen sturen? Zeg dat hij mevrouw Ramirez moet meenemen en twee lijkzakken. Meneer Ramirez is nog niet helemaal dood, maar dat zal niet lang meer duren. Geef me een paar minuten om me van mevrouw Ramirez te ontdoen en stuur dan iemand met een waterzuiger. Mijn vloer zit plotseling onder het bloed.’

'Natuurlijk, meneer,' zei Jeanne met een gelijkmoedigheid die hij al heel lang bewonderde. Zijn kantoormanager liep tegen de zestig en hij zag op tegen de dag dat ze met pensioen zou gaan. Ze was in ieder geval bezig haar opvolgster op te leiden en hij moest toegeven dat het meisje dezelfde organisatorische kwaliteiten als haar moeder had. Jeanne's jongste dochter Margo was bijna een kind van hemzelf.

En Jeanne's oudste dochter Kathryn kwam zo dicht bij een zielsverwant als maar mogelijk was. Kathryn verwarmde zijn hart en zijn bed, maar ze wisten allebei dat hij altijd zou blijven treuren om zijn Madeline. Dat Madeline zelf Kathryn had uitgekozen om haar vervangster te worden had de overgang soepel laten verlopen, maar Kathryn zou nooit zijn echtgenote worden. Gelukkig verwachtte ze dat ook niet. Ze was gelukkig als de maitresse van een machtig man.

'Kan ik verder nog iets voor u doen?' vroeg Jeanne.

'Ja. Zeg tegen Margo dat ik haar over een halfuurtje moet spreken.' De moeder van zijn kleinzoon. De kleine Benny en zij waren alles wat hij nog van zijn zoon, Colin, had. Smart doorboorde zijn hart, maar hij verwelkomde de pijn. Wraak voor de dood van zijn zoon gaf hem de kracht om elke ochtend op te staan. 'Ik heb een karweitje voor haar.'

'Vuile klootzak,' stootte Ramirez naar adem snakkend uit toen zijn vrouw werd binnengebracht; ze was vastgebonden en huilde.

Hij glimlachte. 'Wat is de uitdrukking ook alweer? De pot en de ketel, en zo? Je hebt nogal lef, meneer Ramirez. Jouw verraad zal zo veel meer mensen treffen dan alleen jouzelf. Laat ons even alleen, meneer Patton, maar ga niet te ver weg. We zullen deze lijkzakken snel nodig hebben.'

Hij trok staande zijn kleren uit, vouwde ze netjes op en borg ze op in de garderobekast. Hij was gesteld op zijn pak en hij wilde niet dat er bloed op terecht kwam. Hij trok zorgvuldig de lederen veter over zijn hoofd. Aan het einde ervan bungelde een buisje met as van Madeline. Binnenkort zou hij er as van Colin aan toevoegen.

Terwijl hij pure woede voelde branden, legde hij het buisje boven op zijn kleding en sloot de deur van de kast. 'Mevrouw Ramirez, ik wil op voorhand mijn excuses aanbieden voor de pijn die ik u ga bezorgen. Als u vervloekingen gilt, richt die dan tot uw echtgenoot. U bent hier vanwege zijn verraad.'

‘Nooit,’ verklaarde de vrouw van Ramirez met kracht. ‘Ik zal mijn man nooit vervloeken.’

Maar dat deed ze wel. Ze vervloekten altijd degene wiens misstappen hen onder zijn mes hadden gebracht. In dit geval zijn boor. Mevrouw Ramirez leed vreselijk voor hij uiteindelijk medelijden met haar kreeg en een kogel door haar hoofd joeg.

Vervolgens maakte hij een einde aan zijn voormalige assistent met een kogel in diens hart en douchte de vuiligheid van zich af. Toen hij opnieuw was aangekleed liet hij Patton komen om de lichamen weg te halen en ging zitten om het veel dikkere dossier te lezen dat zijn nieuwe assistent had samengesteld.

Patton was inderdaad grondig te werk gegaan en hij had vrijwel alles gevonden wat hij zelf ook te weten was gekomen. Er was niets nieuws. Zijn plan om Thomas Thorne op de knieën te krijgen was al maanden in werking.

Thorne zou om genade smeken, net als de vrouw van Ramirez had gedaan. Maar net als bij mevrouw Ramirez het geval was geweest, zou die niet komen.

Baltimore, Maryland, zaterdag 11 juni, 23.45 uur

‘Ik pas,’ zei JD en hij gooide snuivend van ergernis zijn kaarten op tafel. ‘Verdomme, Thorne. Moet je nou echt elke hand winnen?’

Thomas Thorne wierp de vijf mannen aan zijn pokertafel een besmuikt lachje toe terwijl hij zijn fiches begon op te stapelen. ‘Ja.’

De anderen mopperden goedmoedig terwijl ze hun portefeuille tevoorschijn haalden.

‘Je hebt vanavond veel te veel geluk,’ mopperde Sam en hij gooide een tientje op tafel. Niemand verloor ooit meer dan een tientje op een avond. Ze speelden voor de lol. En om te winnen, uiteraard. Geen van hen vond het leuk om te verliezen.

Aan de andere kant van de tafel zat Grayson met zijn ogen te rollen. ‘Ik denk dat hij véél te veel geluk heeft vanavond. Misschien moeten we dat eens onderzoeken. Sam? JD?’

‘Er zijn veel manieren om vals te spelen,’ stemde JD in.

Grayson Smith, de officier van justitie van de staat, onderscheiden rechercheur Moordzaken JD Fitzpatrick en voormalig agent Sam

Hudson van de politie van Baltimore waren beslist op de hoogte van een heleboel van die manieren, maar Thorne wist dat geen van de mannen zich werkelijk druk maakte. En ze geloofden evenmin dat hij vals speelde.

Hij had hun vertrouwen verdiend, net zoals zij dat van hem hadden verdiend.

‘Ga je goddelijke gang, jongens,’ zei hij luchtig en vervolgens keek hij demonstratief op zijn horloge. ‘Behalve dat jullie dan wel snel moeten zijn, vanwege jullie avondklok. Jullie arme getrouwde jongens moeten naar huis.’

JD snoof. ‘Eikel,’ zei hij, maar het was met genegenheid. JD was getrouwd met Lucy, een patholoog-anatoom die na haar zwangerschapsverlof weer parttime was gaan werken in het mortuarium van Baltimore. Maar Thorne en zij waren al jaren bevriend voor JD op het toneel verscheen. Lucy was nu zeven jaar Thorne’s partner in Sheidalin, de nachtclub die ze samen met Gwyn Weaver hadden.

Aan wie Thorne de hele avond fanatiek níét had gedacht.

Leugenaar.

Oké. Jawel, hij had de hele avond wél aan Gwyn gedacht en zich afgevraagd of ze echt naar het afspraakje was gegaan waar ze zo opgewonden over was geweest. Als haar afspraakje ook maar een beetje verstand had, zou het antwoord nee zijn. Hoe dan ook, Thorne zou tot de volgende dag moeten wachten om te horen hoe het was verlopen.

‘Neuh, hij is geen eikel,’ zei Sam. ‘In ieder geval geen complete eikel.’ Sam was het jaar ervoor weggegaan bij het politiekorps van Baltimore en had een baan aangenomen als privédetective voor Thorne bij de advocatenfirma die Thorne gekscherend zijn baan voor overdag noemde, ook al gaf hij dat werk zijn volledige aandacht. Het leiden van Sheidalin was in de eerste plaats Gwyns werk. Thorne en Lucy waren er voornamelijk voor de muziek en traden er af en toe op.

Al had Thorne dat al een tijdje niet meer gedaan. Vierenhalf jaar, om precies te zijn. Hij miste het spelen op zijn basgitaar voor publiek. Maar er waren andere dingen die zijn aandacht vereisten. Er was zijn peetzoon, Lucy’s zoontje Jeremiah. Hij was dol op dat jong.

En hij moest voor Gwyn zorgen, voor zover ze hem dat toestond. En dat was niet zo heel ver.

Maar hij richtte zich voornamelijk op zijn advocatenkantoor. Hij

had het opgebouwd vanuit een eenmanszaak tot een firma met nog twee advocaten, een juridisch assistent die de zaken op kantoor regelde en een doodsonderzoeker. En Sam, die had bewezen een vaardige privédetective te zijn. Thorne was blij dat hij hem had.

Sam zat te grinniken. 'Thorne is gewoon jaloers omdat hij de troep zelf moet opruimen.'

Ja, gaf Thorne toe, maar alleen tegenover zichzelf. Hij was jaloers op de getrouwde mannen die thuis partners hadden om naartoe te gaan. Als ze eenmaal vertrokken waren, zou zijn huis veel te stil zijn. Maar dat zou hij tegenover hen nooit toegeven, want dan zouden ze allemaal gaan samenspannen om hem te koppelen. Ze waren wat dat betref erger dan een stel oude vrouwen.

In plaats daarvan trok hij een wenkbrauw op. 'Dus Ruby ruimt jouw rommel op?' Hij haalde zijn mobieltje tevoorschijn. 'Goed als ik haar dat even vraag?' Sams vrouw, Ruby, was Lucy's medewerkster geweest en werkte nu als Thorne's doodsonderzoeker. Hij betwijfelde ten zeerste of ze werkelijk de rommel achter Sam zou opruimen.

Sam lachte. 'Alsjeblieft niet. Ik hecht aan mijn leven.'

'Wij vrijgezelle jongens moeten er ook vandoor,' zei Jamie zuchtend. Hij reed zijn rolstoel achteruit bij de tafel vandaan met een gemak dat voortkwam uit een leven lang ervaring. Hij was geboren met een open rug en zat al van kindsbeen af in een rolstoel. 'Ik word te oud voor die late sessies.'

Jamie's bewegingen waren maar een beetje langzamer dan toen Thorne en hij elkaar voor het eerst ontmoetten, negentien jaar eerder. Jamie Maslow was aanvankelijk zijn advocaat geweest, maar was al snel zijn vriend en mentor geworden. Een soort vader, aangezien zijn eigen vader was gestorven toen Thorne nog maar een jongen was. Nu was Jamie bij hem in dienst. Hij had zich onlangs teruggetrokken uit zijn eigen firma en deed nu pro-Deowerk voor die van Thorne.

'Je zou geen vrijgezel zijn als je gewoon met Phil trouwde en een eerbaar man van hem zou maken,' zei Thorne doodleuk. Het had hem maanden gekost om op te houden met Phil 'meneer Woods' te noemen toen het tweetal hem als verlaten en doodsbange tiener had opgenomen.

Zijn oude geschiedenisleraar was weggegaan bij de chique school waar Thorne jaren geleden op had gezeten en had de rest van zijn carrière gewijd aan het lesgeven aan kinderen in de binnenstad.

Thorne bewonderde hen beiden vreselijk. Zij waren de rolmodellen geweest waar hij zo vreselijk behoefte aan had gehad als zielig jochie. Ze hadden hem een thuis gegeven toen hij nergens heen kon.

‘Ik blijf het hem maar vragen,’ antwoordde Jamie met een twinkeling in zijn ogen. ‘Hij zegt dat als we met pensioen gaan, we dan stilletjes naar Las Vegas vliegen en ons laten trouwen door Elvis.’

Frederick snoof. ‘Ik denk dat als jullie stilletjes trouwen, je met een opstand te maken krijgt.’ Het recentste lid van hun groepje, Frederick Dawson, was onlangs van Californië naar Baltimore verhuisd. Hij was ooit een belangrijke strafpleiter geweest in Oakland en had zich recentelijk ingeschreven in Maryland. Hij deed pro-Deozaken voor Jamie en Thorne. Hij gebaarde naar de lege chipszakken en bierflesjes. ‘Maar even serieus, heb je hulp nodig om dit op te ruimen voor we ervandoor gaan?’

‘Nee. Zo lang ben ik er nou ook weer niet mee bezig.’ Thorne wist dat hij een gelukkig man was. Hij had goede vrienden, trouw en respectabel. Er was een tijd geweest dat hij eraan twijfelde of een respectabel iemand hem zelfs maar wilde vertellen hoe laat het was. Maar zelfs de beste vrienden ter wereld moesten ooit naar huis.

En ik blijf alleen. Nog steeds. Altijd.

Er werd kort op zijn voordeur geklopt en die ging open voor Thorne de kans had gehad op te staan. Lucy stak haar hoofd naar binnen. ‘Mag ik binnenkomen?’

Het gezicht van JD lichtte op met een verraste, blij glimlach terwijl hij zich haastte om zijn vrouw te begroeten. ‘Ik dacht dat je kantoor dienst had?’

Thorne, Lucy en Gwyn hadden mensen in dienst die het publieke deel van Sheidalin runden, maar zij hadden gedrieën besloten dat een van de eigenaren in het kantoor aanwezig moest zijn op vrijdag en zaterdag, de drukste – en winstgevendste – dagen van de week. Gwyn deed die diensten meestal, maar Lucy had die avond als vliegende keep gefungeerd zodat Gwyn naar haar afspraakje kon.

Aangezien Lucy hier was, nam Thorne aan dat het afspraakje van Gwyn niet was doorgegaan. Hij voelde een golf van opluchting door zich heen gaan.

‘Gwyn heeft het overgenomen,’ zei Lucy. Ze moest lachen toen JD haar achteroverboog en haar een stevige zoen gaf. ‘Ze zei dat ik naar huis moest gaan, maar dat ik geen lol mocht maken.’

JD's wenkbrauwen gingen omhoog. 'Hoezo?'

Lucy zuchtte verdrietig. 'Ze heeft een slecht humeur.'

'En gaan we haar gehoorzamen en geen lol maken?' vroeg JD.

Lucy schudde haar hoofd. 'Echt niet.' Ze wiebelde met haar rossige wenkbrauwen. 'De kinderen zijn vanavond bij Clay en Stevie. We gaan volop profiteren van een leeg huis en daarna liggen alsof het gedrukt staat en tegen Gwyn zeggen dat we het vreselijk hebben gehad.'

'Ik pak even mijn pistool uit Thorne's safe en dan kunnen we naar huis.' JD liep met duidelijke veerkracht weg.

'Opscheppers.' Thorne omhelsde Lucy. 'Ik heb een van je ovenschalen in de keuken. Kom mee, dan pak ik hem even.' Hij nam haar mee buiten het bereik van de luisterende oren van zijn pokermaatjes, die vreselijke roddelkonten waren. 'Waarom is Gwyn naar kantoor gekomen?' vroeg hij behoedzaam, in de hoop dat zijn vermoeden bevestigd zou worden. 'Ik dacht dat ze een afspraakje had.'

Lucy vertrok haar gezicht. 'Hij heeft haar laten zitten. Alweer.'

Yes. Haar afspraakje was dus toch verstandig geweest. 'Dat is vreselijk,' zei Thorne ernstig en bij ieder ander zou hij ermee weg zijn gekomen. Maar Lucy en hij waren al bijna tien jaar bevriend en ze kende hem veel te goed.

'Dat is zo,' zei ze en ze keek hem bedachtzaam aan. 'Dit is al de derde vent die een afspraak met haar heeft afgezegd. Ze is nog maar één keer uit geweest sinds ze weer is gaan daten en die heeft haar nooit teruggebeld.'

Want die knul was ook verstandig, dacht Thorne dreigend. 'Misschien ligt het aan de datingservice die ze gebruikt.'

'Ze gebruikt helemaal geen datingservice. Ze is door vriendinnen gekoppeld. En dat wist je. Het afspraakje van vanavond was met iemand die ik persoonlijk heb nagetrokken. Hij is een leuke vent. Doet geen vlieg kwaad. Laat staan dat hij zo onbeleefd zou zijn om haar te laten zitten. Jij hebt hier toch niets mee te maken, hè, Thorne?'

Ab-so-luut wel. Hij wierp haar een blik vol ongeloof toe. 'Wat? Hoe kun je me zoiets zelfs maar vragen?'

'Omdat je omwille van Gwyn net zo nijdig zou moeten zijn als ik. Maar dat ben je niet. Hoe zit het? Ze is al zo lang alleen. En éindelijk zet ze weer een stapje in het datingcircuit en jij... wat? Wat doe je eigenlijk?'

Ik laat ze weten dat ze met hun vingers van haar af moeten blijven.
Op een indirecte manier, uiteraard. Maar met zijn 1 meter 98 en 113 kilo waren zelfs zijn omfloerste suggesties kristalhelder. ‘Niks.’

Lucy keek hem met de ogen knipperend aan. ‘Thomas Thorne, je staat tegen me te liegen.’

Hij vertrok zijn gezicht. ‘Niet... echt.’ Hij had gewoon meer tijd nodig om tegen Gwyn te zeggen wat hij voelde. *Want ze is van mij.*

Ze staaarde hem lange tijd aan, toen werden haar ogen groot. ‘O, mijn hemel. Je...’ Ze worstelde om het juiste woord te vinden. ‘Je wil Gwyn? Voor jezelf?’

Thorne voelde zijn wangen rood worden. Hij kon een hele rechtszaal voor de gek houden, maar niet Lucy. Die, zo leek het, een stuk opmerksamer was dan Gwyn zelf. Hij had wekenlang lopen hinten – zelfs openlijk geflirt, maar Gwyn was zich nergens van bewust.

Hij zei niets, maar haalde Lucy’s glazen schaal uit een kastje. ‘Ik heb hem afgewassen,’ zei hij terwijl hij hem in haar handen stopte.

‘O nee,’ zei ze hoofdschuddend. ‘Zo gemakkelijk kom je niet van me af. Hoe zit het, Thorne? Wil je haar of wil je haar niet?’

Met mijn laatste ademtucht. Dat was al jaren zo, maar ze waren nooit op hetzelfde moment vrijgezel geweest. En toen... was Gwyn kapotgemaakt door een smerige moordenaar en haar zelfvertrouwen was tegelijk met een paar botten gebroken. Dat was vier lange jaren geleden. Ze was daarna in haar schulp gekropen en had haar wonden, zowel fysiek als emotioneel, gelikt. Hij had gewacht. Geduldig. Ze begon eindelijk weer op te krabbelen. Hij begon eindelijk weer een glimp op te vangen van de vrouw die ze was geweest voor een moordenaar zo veel levens had verwoest.

De vrouw die van het leven hield, van muziek hield, ervan hield om te lachen. Ze was er nog steeds, maar sterker nu. Mooier. Een overlever.

En als ze weer een stapje ging doen, dan was het in zijn richting.

En je beseft toch wel hoe dat klinkt, hè? Het kleine stemmetje klonk op dit vlak niet zo heel klein. Het klonk eerlijk gezegd als een schreeuw. *Je bent een smerige stalker.*

Als ik haar vraag of ze met me uit wil en ze zegt nee, dan loop ik gewoon weg, beloofde hij de schreeuw op zijn verstandigste toon. Hij moest het haar gewoon vragen. Ergens in deze eeuw. Alleen... hij zou er he-

lemaal kapot van zijn als ze nee zou zeggen en dat was een kwetsbaarheid waarvan hij niet goed wist of hij die wel aankon.

‘Dat zijn jouw zaken niet, Luce,’ zei hij zacht.

‘Gelul,’ reageerde ze op dezelfde zachte toon. ‘Wat je ook aan het doen bent, om wat voor reden dan ook, je kwetst haar, Thorne. Dat is niet wat je wil.’

‘Nee,’ gaf hij toe. ‘Dat wil ik niet. Ik heb alleen tijd nodig.’

Ze keek hem aan met een priemende blik. ‘Morgen. Je hebt tot morgen.’

‘En als ik me niet uitspreek?’ vroeg hij bijtend.

‘Laten we daar maar niet achter komen,’ antwoordde Lucy. Toen slikte ze moeizaam. ‘Ze liep te huilen vanavond, Thorne, en je weet hoe zeldzaam dat is. Ze loopt zich af te vragen waarom al die mannen haar afwijzen nog voor ze haar hebben ontmoet. Ik moest haar in mijn armen houden terwijl ze huilde. Je kunt maar beter zorgen dat dit goed komt.’

Hij boog zijn hoofd. Haar woorden kwamen aan als scherpe mesen in zijn hart. Ze had gelijk. Voor de volle honderd procent gelijk. ‘Dat zal ik doen. Beloofd.’

‘Morgen?’

‘Ja.’

Lucy zuchtte. ‘Oké.’ Ze pakte hem bij zijn kraag en trok hem omlaag zodat ze hem een kus op zijn wang kon geven. ‘Ik ben dol op jullie allebei,’ fluisterde ze in zijn oor. ‘Maar ik snij je ballen eraf als je haar pijn blijft doen. Ik zweer het.’

Hij vertrok zijn gezicht. ‘Ik geloof je. Ga naar huis. Maak JD blij.’

‘Dat zal ik zeker.’ Ze liet zijn kraag los en streek zijn overhemd glad. ‘Ik wil dat jij ook gelukkig wordt. Zoals ik al zei, ik ben dol op jullie allebei.’

Thorne liep met haar mee naar de deur, waar zijn vrienden zich al hadden verzameld, autosleutels in de hand. Hij wenste hun welterusten, deed de deur dicht en zuchtte bij de aanblik van de rommel die ze hadden achtergelaten. Normaal gesproken zou hij meteen aan de slag zijn gegaan om de boel op te ruimen, maar vanavond was hij te moe.

Nee, hij was niet moe. Hij was diepbedroefd. Dat was hij al een hele tijd. Hij kon daar wat aan doen. Misschien. Als hij ooit de moed zou weten te verzamelen om Gwyn te vertellen wat hij al veel te lang voelde.

Zeg het haar, stomme lafaard. Je weet waar ze is. In het kantoor van Sheidalin. Daar blijft ze tot twee uur vannacht. Wacht nou niet tot morgen. Ze heeft nu verdriet.

Hij moest zich vermannen. Hij pakte zijn autosleutels, trok zijn schoenen aan, deed alle deuren van zijn huis op slot en ging op weg in zijn Audi suv.

Hij was op nog maar een paar minuten van Sheidalin toen zijn mobieltje overging. De nummeridentificatie zei dat het zijn antwoordservice was. 'Thorne,' zei hij.

'Hallo, meneer Thorne, met Brooke van de antwoordservice. Ik heb een beller aan de lijn die erop staat u te spreken. Ze heet Bernice Brown.'

'Ik ken haar.' Mevrouw Brown was een van zijn nieuwste cliënten, een vrouw van vijfenveertig die ervan werd beschuldigd een poging te hebben gedaan haar man te vermoorden. Thorne was niet overtuigd van haar schuld of van haar onschuld, maar hij neigde in de richting van het laatste. Ze waren nog steeds bezig de bijzonderheden van haar zaak te verzamelen. De vrouw leek hem niet het type om voor een onbenullige reden te bellen. 'Verbind haar maar door.'

'Meneer Thorne?' De stem van mevrouw Brown klonk onvast en was nauwelijks te verstaan omdat ze fluisterde. 'Kunt u naar me toe komen? Vanavond? Ik zou niet bellen als het niet belangrijk was.'

'Wat is er gebeurd?'

'Ik ben eerder vanavond bijna van de weg gedrukt.'

Hij fronste zijn voorhoofd. 'Bent u ongedeerd?'

'Ja. Ik... ik kon ontsnappen. Ik ben bang.' Haar stem brak. 'Heel erg bang.'

Thorne wierp een blik op de klok op zijn dashboard. 'Waar bent u?'

'In een bar. Het was de eerste plek waar ik kwam die open leek. Het heet Barney's.'

'Ik ken het. Ik kom zo snel ik kan. Blijf aan de bar en drink niets wat iemand u aanbiedt.'

'Ik heb een whisky genomen.'

'Oké. Drink verder niets. Ik wil dat u nuchter blijft. Vraag de barman om pen en papier en schrijf alles op wat u zich kunt herinneren van de auto die heeft geprobeerd u te raken. Ik ben onderweg.'

Baltimore, zondag 12 juni, 06.15 uur

‘Ik vermoord hem. Ik maak hem verdomme helemaal af.’ Gwyn Weaver omklemde het stuur zo stevig dat haar handen pijn deden. Het ongemak voorkwam dat ze zou gaan huilen. ‘Ik ga...’ Ze slikte moeizaam. ‘Hoe kon hij dat doen, Lucy?’ fluisterde ze. ‘Waaróm heeft hij dat gedaan?’

Waarom zou Thorne opzéttelijk haar afspraakje verpesten? Het was... meer dan wreed.

Haar beste vriendin slaakte een zucht door de telefoon. ‘Die vraag zul je hem moeten stellen,’ zei ze zacht, bijna neuuriënd. Lucy was wakker en lag Bronwynne te voeden, haar dochter van één en Gwyns peetdochter. Ze hadden in de loop der maanden heel wat van dergelijke geneuriede gesprekken gevoerd, meestal rond een uur of zes ’s morgens.

Lucy stond altijd al vroeg op en Gwyn sliep niet veel. Niet meer. Al vier jaar niet meer. Hoewel het iets beter was geworden. Tot dit.

Thorne... Waarom? Ze beet op de binnenkant van haar wang om de tranen tegen te houden. Ze zou niet huilen. Ze zou de man niet laten merken hoeveel pijn het haar deed. Want het deed pijn, verrekte veel pijn.

‘Ik dacht dat we...’ Het woord ‘vrienden’ verdampte van haar lippen toen Lucy’s woorden tot haar doordrongen. ‘Wacht even. Je wist het?’

Lucy zuchtte opnieuw. ‘Ik vermoedde het, maar pas gisteravond. Ik heb tegen hem gezegd dat hij dit moest rechtzetten voor de dag om was of...’ Haar stem veranderde abrupt. ‘Dank je, Taylor,’ zei ze warm.

‘Waar ben je?’

‘Bij Stevie en Clay. Taylor heeft gisteravond op de kinderen gepast. Ik werd wakker en...’ Ze grinnikte. ‘Ik miste mijn kleine meid en mijn borsten stonden op springen, dus ben ik hierheen gereden om Wynnie te voeden. Taylor heeft een kop thee voor me gezet.’

Nou, dat sloeg tenminste ergens op. Taylor was de dochter van in de twintig van hun wederzijdse vriend Clay Maynard en ze was een oppasgeschenk uit de hemel. Ze zorgde voor Wynnie en Jeremiah, Lucy’s zoontje van twee, nadat Lucy na haar zwangerschapsverlof haar werk voor het mortuarium had hervat. Gwyn was altijd hun op-

pas geweest, tot Taylor de vorige zomer hun leven was binnengevallen. Hoewel Gwyn blij was met de vrije tijd, miste ze de kinderen die zo eigen waren als ze ooit zou meemaken.

Ze had ooit een keer de kans gekregen om moeder te worden en die had ze verprutst. *Nee*, dacht ze. *Je hebt het niet verprutst. Je hebt je zoon de kans gegeven op een normaal leven.* Met twee ouders die van hem hielden en voor hem zorgden. Ze wist dat dat zo was. Met haar verstand, in ieder geval. Haar hart deed nog steeds pijn als ze Lucy's kinderen in haar armen had. Maar het was gemakkelijker geworden en...

Enne, daar wil ik niet aan denken. Ik denk er niet aan. Niet nu. Dit was niet het moment om aan haar vergissingen uit het verleden te denken. Dit was het moment om haar woede op Thorne te koesteren om de pijn die hij had toegebracht opzij te laten schuiven. Want wat Thorne had gedaan *had* pijn gedaan. *Verdomme.*

'Nou?' drong Gwyn aan. 'Wat was je aan het vertellen? Je bent er gisteravond achter gekomen?'

'Ik haalde JD op van hun pokeravond en Thorne vroeg naar je afspraakje.'

'Dat hij had gesaboteerd?'

'Ik... geloof van wel.' Ze was weer aan het neuriën. Meestal kalmeerde dat Gwyn net zo veel als het Bronwynne deed, maar vandaag niet. 'Hoe ben jij erachter gekomen?'

'Ik werd pissig toen Jase belde om af te zeggen. Ik bleef me maar afvragen waarom die gasten onze afspraken afzegden nog voor we elkaar hadden ontmoet. Ik begin verdorie een complex te krijgen.'

'Ik weet het,' zei Lucy zacht. 'Wat heb je toen gedaan?'

'Ik heb uren lopen ijsberen en toen ben ik naar de trimbaan gegaan bij de middelbare school, waar hij hardloopt.' Want Jase was Lucy's hardloopmaatje. En arts, nog wel.

Daar zou mijn moeder in ieder geval niet over hebben kunnen klagen. Niet dat het haar moeder enige moeite zou hebben gekost om een miljoen andere dingen te vinden om kritiek op te hebben. Als ze nog met elkaar hadden gesproken en dat was niet zo sinds Gwyn zestien was.

'Ben je in je eentje naar de baan gegaan?' vroeg Lucy enigszins verontrust.

'Nee.' En dat toe te moeten geven deed ook pijn. Het was verdorie

al vierehalf jaar geleden. Toch ging ze zelden alleen de deur uit en al helemaal niet 's nachts. 'Ik had Tweety bij me.' *Want niemand haalt zich iets in zijn hoofd in aanwezigheid van een Deense dog van tachtig kilo.*

'Dat was verstandig. Ik neem aan dat Jase vanochtend aan het hardlopen was?'

'Ja. Ik had mazzel,' zei Gwyn bitter. 'Ik hoefde niet lang te wachten, want hij wilde lopen voor de zon opkwam en het te warm zou worden. Hij zei dat Thorne hem had opgezocht. Persoonlijk. En hem had bedreigd.'

Lucy snakte even naar adem. 'Nee. Dat bestaat niet. Heeft hij echt gezegd dat Thorne hem had bedreígd?'

'Nou, nee,' gaf Gwyn toe. 'Thorne deed de "suggestie" dat hij een ander afspraakje moest regelen. Jase zei dat Thorne overduidelijk was. En hoe aardig ik ook leek te zijn, hij had op dit moment geen plek in zijn leven voor dramatische gebeurtenissen.'

Lucy maakte een verstikt geluid. 'Thorne,' mompelde ze, alsof de man bij haar in het vertrek was. 'Hoe haal je het in je hoofd?'

'Ik heb werkelijk geen flauw idee.' En dat maakte dit allemaal zo moeilijk. Ze was zich wezenloos geschrokken. 'Wat heeft hij tegen jou gezegd?'

'Dat het mijn zaken niet waren.'

'Nou ja zeg! Wacht, je telefoon staat toch niet op de luidspreker, hè?'

Lucy grinnikte. 'Nooit wanneer ik met jou praat, liefje. Luister...' Ze aarzelde. 'Vraag het hem. Maar...'

Gwyn was al bijna bij het huis van Thorne. 'Maar wát?'

'Mijn god.' Lucy haalde hoorbaar diep adem. 'Gwyn, heb je ooit aan Thorne gedacht in termen van... je weet wel. Zo?'

Gwyn knipperde met haar ogen. 'Hoe?' En toen begreep ze het. 'Zó? Zoals... romántisch?'

'Of zelfs alleen maar fysiek?' Er klonk een huivering in Lucy's stem door.

Nee, wilde Gwyn zeggen, maar ze weerhield zich. Want dat zou een leugen zijn geweest. Een akelige, gemene leugen.

'O,' fluisterde Lucy in de stilte. 'Dat is goed om te weten.'

'Eén of twee keer maar.' *Leugenaar.* 'Lang geleden.' *Smerige leugenaar.* 'We zijn collega's.' Dát was in ieder geval waar. 'Het... het zou

nooit wat zijn geworden.’ Maar haar protest klonk zwak, zelfs in haar eigen oren.

‘Oké.’ Lucy liet het woord langgerekt klinken en schraapte toen haar keel. ‘Nou, je was misschien niet alleen in... je weet wel, wat het ook was wat je voelde of niet voelde, één of twee keer, lang geleden.’

De gedachte schokte Gwyn behoorlijk. ‘Echt waar?’

‘Misschien. Blijf gewoon... kalm. Laat hem uitpraten. Als je hem dan nog steeds wil vermoorden, bel me dan, dan kom ik je halen. Dan kun je je uitleven op JD’s boksbal in de kelder.’

Gwyn ademde huiverend uit. ‘Afgesproken.’ Ze beëindigde het gesprek terwijl ze de oprijlaan van Thorne op draaide. Ze schakelde de motor uit en haalde zijn huissleutels uit haar tasje. Ze had de sleutels van het huis van Thorne al zolang ze zich kon herinneren. Ze gaven elkaars planten water als ze op reis waren, zorgden voor elkaars post en huisdieren.

Ze keek in haar achteruitkijkspiegel naar Tweety die in zijn tuig op de achterbank zat. ‘Je weet waar jij naartoe moet, maat.’ Thorne had een stuk van zijn tuin voor Tweety gereserveerd omdat zijn kat de gewoonte had zich te verstoppen als de hond op bezoek kwam.

Ze had de geelharige dog Tweety genoemd omdat Thorne’s kat klein en zwart-wit was en Sylvester heette en dat had destijds lief geleken. Ironisch genoeg was Tweety dol op de kat, maar omdat die gevoelens niet wederzijds waren, moesten ze de dieren uit elkaar houden.

Nog een reden waarom het nooit zou hebben gewerkt.

Behalve... Gwyn sloot haar ogen terwijl ze aan Thomas Thorne dacht, aan de hele 1 meter 98 van hem die om op te vreten was. Donker haar, vierkante kin, de hele tijd precies de juiste hoeveelheid stoppels. Spieren. Meters en meters spieren. Hij was goddelijk. Serieus. De man had filmster kunnen worden. Waar hij ook kwam vielen vrouwen in katzwijn. Maar hij maakte normaal gesproken nooit afspraakjes.

De laatste tijd niet, in ieder geval.

Niet in de afgelopen vierenhalfjaar. Gwyn slikte toen het besef doordrong. Niet sinds... Evan. De moordenaar die ze in haar bed had toegelaten. De man die geobsedeerd was geweest door Lucy. Die zo veel mensen had vermoord, die... *mij heeft gebruikt. Hij heeft me gebruikt om Lucy te lokken. Zodat hij haar kon vermoorden. Nadat hij mij had vermoord.*

En dat zou al erg genoeg zijn geweest. Behalve dat hij meer had gedaan dan Gwyn in de val lokken. Hij had...

Haar ogen vlogen open en ze knipperde een paar keer snel achter elkaar in een poging om de beelden uit haar gedachten te bannen. Beelden die nog steeds in staat waren het bloed in haar aderen te doen stollen.

Hij had heel wat meer gedaan. Dingen die ze nooit met een levende ziel had gedeeld – zelfs niet met Lucy. En zeker niet met Thorne. In de nasleep had daar geen enkele reden toe geleken.

Evan was dood. Hij had maandenlang gelogen, had haar doen geloven dat hij 'de ware' zou kunnen zijn. *Zei dat hij van me hield*. Alleen maar om dicht bij Lucy te kunnen komen. Iedereen met toegang tot internet wist dat ze was vernederd.

Maar dat ze het slachtoffer was van verkrachting? Nee, ze wilde niet dat mensen met nog meer medelijden naar haar keken. Dus had ze die bezoeking voor zichzelf gehouden. Tot zestien maanden geleden, toen ze eindelijk een therapeut had gevonden die haar hielp een begin te maken met haar genezing.

Ze kon in gedachten de stem van haar therapeut horen. *Het gebeurt niet nu. Zeg me na, Gwyn*. Gwyn had gehoorzaamd en die zin eindeloos herhaald. *Het gebeurt niet nu*. En nadat ze dat maandenlang had herhaald, begon ze eindelijk te geloven dat het waar was.

Met trillende handen opende ze haar telefoon en scrolde door de foto's, op die manier de nachtmerrie in haar hoofd vervangend door echte gezichten, net als haar therapeut haar had geleerd. Echte mensen. Echte mensen die van haar hielden.

Lucy. JD. Hun kinderen, Jeremiah en Bronwynne. *Naar mij vernoemd*. Kleine Wynnie had Gwyns tweede naam. Er ging een ander-soortige steek van pijn door haar heen, zoals elke keer gebeurde wanneer ze naar Lucy's kinderen keek. Ze hield van ze alsof het haar eigen kinderen waren, maar ze waren niet van haar. Toch had ze haar eigen kind gehad. Ooit.

Ze bestudeerde de foto van Jeremiah en voelde het oude verlangen de kop opsteken en haar verstikken. Haar zoon laten adopteren was nog steeds de moeilijkste beslissing die ze ooit in haar leven had genomen. Maar het was voor hem wel de beste keuze geweest. Dat wist ze. Ze was destijds alleen geweest en te jong om voor een kind te zorgen. Ze was na tien jaar eindelijk opgehouden zichzelf te bekri-

tiseren, maar dat was de eerste keer dat ze Lucy's zoon in haar armen hield weer opgedoken.

Ze had het nooit aan Lucy verteld. Nooit aan Thorne verteld. Het was te persoonlijk. En hoewel ze wist dat ze het juiste had gedaan, was het feit dat ze haar kind had weggegeven... Ze schaamde zich.

Ze voelde angst opkomen en haar hart ging tekeer en... *Dat gaat niet gebeuren. Niet vandaag.* Ze verdubbelde haar aandacht op het scherm van haar telefoon en bekeek foto na foto. Haar vrienden, haar hond, de publiciteitsfoto's die ze had genomen van het dansende publiek in de club... Ze bekeek elke foto een of twee seconden, tot ze bij de foto van Thorne kwam.

Ze voelde hoe alles binnen in haar ontspande. Hij was echt. En hij hield van haar. Zelfs als dat alleen maar vriendschappelijk was.

Alleen... stel dat het niet alleen maar vriendschappelijk was. Ze had deze foto de week ervoor genomen omdat ze de uitdrukking op zijn gezicht wilde vastleggen wanneer hij het cadeautje zag dat zij voor hem op zijn bureau in Sheidalin had gelegd. Het kleurboek. Het *Kamasutra*-kleurboek, om precies te zijn.

Ze had hem dat gegeven omdat hij een speelkaart van de *Kamasutra* op haar bureau had gelegd, een plagerijtje vanwege haar vermogen om haar lichaam in bochten te wringen waar geen andere artiest toe in staat was. Ze had dat een beetje gewaagd gevonden, zelfs voor Thorne, maar ze had het weggelachen.

Hij had die eerste kaart door nog eens eenenvijftig kaarten laten volgen, want het was een compleet spel. Eén of twee per week. Ze was zich erop gaan verheugen. En toen ze op dat kleurboek stuitte, had dat het perfecte cadeau geleken.

Behalve dat ze er niet toevallig op was gestuit, maar 'Kamasutra-producten' had ingetoetst op haar computer. Ze gaf toe dat ze het flirten had beantwoord, vanaf het moment dat ze een jaar geleden weer was gaan optreden en op het podium van Sheidalin was begonnen met aerial silks.

Dat was aanvankelijk uit noodzaak geweest. Lucy was met zwangerschapsverlof, waardoor er gaten vielen in hun schema die Gwyn niet had weten op te vullen met betrouwbare bands. Maar na de aanvankelijke nervositeit kreeg ze het gevoel dat het goed was om weer op het podium te staan. Het was tijd geweest. En Thorne was verrukt geweest dat ze terug was.

Het was jaren geleden geweest dat Gwyn had opgetreden. Niet meer sinds h m.

En daar zou ze ni t aan denken. Niet op dit moment. Nooit meer, zou ze willen beloven, maar ze wist dat ze die belofte niet zou kunnen houden. Haar therapeut had haar verzekerd dat dat het geval zou zijn en de vrouw had gelijk gehad.

Ik vraag me af wat ze zou zeggen over Thorne. Over dat hij mijn afspraakje bedreigt. Misschien wel al mijn afspraakjes.

En als Lucy gelijk had? Stel dat Thorne gevoelens koesterde. *Voor mij?* Ze keek opnieuw naar de foto op haar telefoon. Zijn gezicht was uitdrukkingloos geworden van schrik toen hij haar cadeautje vond. Maar toen had hij haar aangekeken. Met een smeulende blik.

Ze had het op dat moment niet willen toegeven, maar nu... Jazeker. Het was er.

En dat maakte haar doodsbang.

Thorne en Lucy waren haar allerbeste vrienden ter wereld. Als Thorne en zij iets begonnen en het liep fout? Dan zou ze het geluk van iedereen in de waagschaal stellen.

Haar telefoon begon in haar hand te zoemen en ze schrok. Een sms'je van Lucy.

NOU?

Gwyn zuchtte. ZIT NOG IN DE AUTO, antwoordde ze. Ze zat hier al een hele tijd, besepte ze. Te denken. Te hopen.

GA NAAR BINNEN, antwoordde Lucy.

'Oké, oké,' mopperde Gwyn hardop. Ze tikte DOE IK en drukte op VERZENDEN

Nadat ze Tweety in de achtertuin had gelaten en zich ervan had verzekerd dat er water voor hem was, raapte ze haar moed bij elkaar en zo veel waardigheid als ze kon opbrengen en opende de voordeur. 'Thorne?' riep ze. 'Ben je daar?'

Ze stapte de woonkamer binnen en trok haar wenkbrauwen op. Thorne's eetkamer was een rommeltje. De tafel lag bezaaid met chipszakken en er stonden halfvolle schaaltjes dipsaus, bierflesjes en colablikjes. De saus was uitgedroogd, de gesmolten kaas op de nacho's gestold.

In alle jaren dat ze hem kende had ze nog nooit meegemaakt dat hij rommel achterliet. Nooit.

Misschien is hij ziek. Met een bezorgde blik op haar gezicht ging

ze naar zijn slaapkamer en klopte zachtjes. 'Thorne? Ik ben het. Gaat het?'

Stilte. Ze opende zachtjes de deur en werd begroet door complete duisternis, hoewel de zon aan het opkomen was. Thorne had verduisteringsgordijnen, omdat hij soms tot laat uitsliep na een lange nacht in de club. Hij had af en toe last van migraineaanvallen en dan deed het licht pijn.

'Thorne?' Ze stapte de kamer binnen en struikelde. Over een schoen. Een damesschoen.

Ze bukte om hem op te rapen en bekeek hem in het zwakke licht uit de gang. Een dure schoen. Louboutin, in de winkel ongeveer zeventienhonderd dollar. *En niet van mij.*

Opnieuw begon woede in haar op te borrelen. 'Klootzak,' mompelde ze. Had hij een vrouw hier? *Na mijn afspraakjes te hebben verpest?*

Ze richtte het licht van haar telefoon op de vloer en zag het achteloos weggegooide zwarte jurkje, de zwarte string en bijbehorende kanten beha. *Waarschijnlijk een push-up*, dacht ze smalend. Ze had er zelf nooit zo een nodig gehad.

Ze pakte hem voorzichtig op en rook een damesparfum. Opnieuw, duur. En opnieuw, *niet van mij.* Ze gooide de beha weer op de grond.

Want daar op het bed lag de heer des huizes in eigen persoon. Thorne lag op zijn buik met één enorme arm langs het bed omlaaghangend met zijn knokkels op de vloer.

Gwyn gromde. 'Smerige klootzak.' Ze liep de kamer door, ervoor zorgend dat ze haar voeten even ronddraaide op de dure lingerie van de vrouw. 'Wakker worden, Thorne.' Ze prikte met haar wijsvinger in zijn harde biceps. Haar woede kookte over bij de aanblik van de vorm onder het laken naast hem. *Smerig kutwif.* 'Word verdomme wakker.'

Maar... niets. Behalve dat ze nu ze dichterbij was, de metalige geur van bloed rook.

Ze werd overvallen door een akelig gevoel en deed het licht aan. En begon te gillen.

Thorne lag doodstil, zijn gezicht ontspannen.

De vrouw naast hem... had helemaal geen gezicht. Niet meer. En het laken was doorweekt met bloed.

Gwyn wierp een blik omlaag omdat er iets hards onder haar voet lag. Een mes. Een slagermes. Onder het bloed.

‘O god. O god.’ Ze stond te hijgen, te hyperventileren. Ze was verstijfd. ‘Thorne? O god. Wees niet dood. Wees alsjeblieft niet dood.’ Ze zei het hardop als een gebed en het geluid van haar eigen stem spoorde haar aan tot actie. Ze drukte haar vingers tegen zijn keel en constateerde opgelucht dat er een hartslag was. Maar zwak. Verrekte zwak.

Ze deed haar ogen dicht en haalde diep adem. Ze bracht haar mobieltje naar haar oor. ‘Bel Lucy, mobiel,’ fluisterde ze.

Lucy nam meteen op. ‘En?’ wilde ze weten terwijl op de achtergrond verkeersgeluiden klonken.

Gwyn deed haar best om adem te halen. ‘Lucy, kom. Alsjeblieft. Het is Thorne.’

Een ogenblik stilte, gevolgd door doodsbang gefluister. ‘Gwyn, wat heb je gedaan?’

‘Ik niets. Ik heb hem gevonden. Hij leeft nog. Maar hij is bewusteloos, denk ik.’

‘Hóé?’

‘Weet ik niet, maar er is bloed en een mes.’ Haar stem ging de hoogte in en de hysterie greep haar als een bankschroef bij de keel. ‘Kom alsjeblieft,’ fluisterde ze. ‘Schiets alsjeblieft op.’

‘Ik ben er al bijna.’ Lucy’s stem had die kalme klank gekregen die ze in tijden van stress als een jas aantrok. ‘Ik wil dat je het huis uit gaat. Loop achteruit weg zoals je bent gekomen.’

‘Nee. Ik laat hem niet alleen.’

‘Gwyn, luister naar me. Degene die hem dit heeft aangedaan is misschien nog steeds in huis. Ga weg. Nú.’

Daar had Gwyn niet aan gedacht. ‘Ik heb pepperspray. Ik blijf.’

‘Heb je het alarmnummer gebeld?’

‘Nog niet.’

‘Ik bel wel.’

‘Lucy, wacht. Er is hier nog iemand. In zijn bed. Ik geloof dat ze dood is.’

‘Jezus christus.’ Lucy slaakte de uitroep tegelijk met een diepe zucht. ‘Oké. Ik rij nu zijn oprit op.’

‘Hoe kan dat? Hoe komt het dat je hier bent?’

‘Ik dacht dat ik misschien als scheidsrechter zou moeten fungeren, dus ik ben meteen weggegaan bij Clay en Stevie nadat we hadden opgehangen,’ zei Lucy grimmig. ‘Ik ga nu het alarmnummer bellen.’

Gwyn hoorde het gepiep van remmen buiten, daarna het dichtslaan van een portier, gevolgd door het geluid van de voordeur die openging.

‘Gwyn?’ Lucy was in huis. Het zou goed komen. Lucy zou wel weten wat er gedaan moest worden. Lucy wist altijd wat er gedaan moest worden.

‘Ik ben... ik ben hierachter. In zijn slaapkamer.’

Lucy rende naar haar toe met haar mobieltje in haar hand. ‘O mijn god, Thorne.’ Ze gaf Gwyn haar telefoon en deed haar oortje in. ‘Ja. Ik ben er nog,’ zei ze tegen degene die ze aan de lijn had. Ze keek achterom naar Gwyn. ‘Ik heb JD gewaarschuwd. Hij komt eraan.’

Ze drukte haar vingers tegen de hals van Thorne. ‘Zijn hartslag is zwak, onregelmatig. Mijn god. Vijftig misschien? Ja, ik ben arts,’ snauwde ze. ‘Dat heb ik al gezegd. Ik ben dokter Lucy Fitzpatrick. Ik werk voor de patholoog-anatoom.’ Ze sloeg haar ogen ten hemel. ‘Ja, ik mag nog steeds levende mensen behandelen. Zijn de ambulances al onderweg?’ Ze knikte terwijl ze diep ademhaalde. ‘Mooi. We hebben hier één overlevende en een dode.’

Opnieuw keek ze achterom. Weet je wie die vrouw is?’

Gwyn schudde haar hoofd. ‘Nee.’ Toen kwam ze in actie en maakte met haar telefoon foto’s van het vertrek. ‘De hulpverleners zullen hem naar het ziekenhuis brengen en de plaats delict verstoren. Ik maak zo veel foto’s als ik kan.’

‘Goed idee,’ zei Lucy en de lof die in haar stem doorklonk hielp Gwyn verder te kalmeren.

‘Mijn beste vrienden zijn een strafpleiter en een lijkschouwer die getrouwd is met een rechercheur Moordzaken,’ zei Gwyn met een grimmig gezicht. ‘Ik heb onderweg wel een paar dingen opgepikt.’

Van Karen Rose verschenen bij De Fontein:

Sterf voor mij (2008)
Schreeuw voor mij (2009)
Moord voor mij (2010)
De dood in haar ogen (2011)
De mond gesnoerd (2012)
Van mij alleen (2013)
In vertrouwen (2014)
Heb je me gemist? (2014)
Wreed weerzien (2014)
Over de schreef (2015)
Op de hielen (2015)
Niemand zeggen (2016)
In de val (2016)
In het donker (2017)
In het vizier (2017)
Op het spel (2018)
Niets te vrezen (2018)
Het kwaad in jou (2019)
Nergens veilig (2019)
De duistere kant (2020)
Tel tot tien (2020)
In alle onschuld (2021)

Eerste druk februari 2021

Oorspronkelijke titel *Death is Not Enough*

Oorspronkelijke uitgever BERKLEY, an imprint of Penguin Random House
LLC

Copyright © 2018 by Karen Rose Books, Inc.

The moral right of the author has been asserted by her in accordance with
the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2021 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Hans Verbeek

Omslagontwerp Studio Jan de Boer

Omslagillustratie Ebru Sidar / Arcangel Images

Opmaak binnenwerk Text & Image, Assen

ISBN 978 90 261 5081 4

ISBN e-book 978 90 261 5082 1

ISBN luisterboek 978 90 261 5510 9

NUR 332

www.uitgeverijdefontein.nl

www.karenrosebooks.com

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval. Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.